

— Ще можешъ ли да дохвърчишъ до кошера съ такива дебели гащи?

— Ще мога! — отговорила Рунтавата — и хвъркнала. Товара ѝ се показва тежичекъ, защото не бѣ привикнала. Но нѣмаше какво да се прави. Найсетне долетѣ до кошера.

Щомъ влѣзла въ кошера, веднага се нахвърлили върху нея ония пчели, които си отпочивали: бавачкиѣ и работнициѣ — и почнали да дърпатъ и ядатъ нейнитѣ шарени кадифени гащички.

На помощ! обиратъ ме! — завикала Рунтавата. — Цѣлитѣ ми гащички ще изедатъ!

Нищо, нека: огладнѣли, — казала старата пчела. — Сега ли ще се нахранятъ, или после, — все сжщо. Е, стига ви, лакомци, оставете я! Да отидемъ сега, дете мое, меда да оставимъ.

Като отишли въ близкия складъ, оставили събрания медъ въ празнитѣ восъчни гърненца.

И така Рунтавата станала събирачка. Мжчна била нейната работа, но затова пъкъ, колко приятно ѝ било да си почине следъ работата! Привечерь, като поприказвала съ другитѣ работници, излѣзла да се поразходи. Ходятъ и се кълчатъ и бръмчатъ безпирно и не могатъ да си изприкажатъ за всичко, каквото сж видѣли презъ день на бѣлия свѣтъ.

IV.

Какъ се роилъ кошера

Всѣки день майката-царица снасяла отъ 1000 до 2000 хиляди яйца, отъ всичкитѣ една следъ друга, излазяли млади пчелички. Тѣсенъ имъ станалъ кошера: трѣбвало да се раздѣлятъ на две